

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 90 0 K 066978 25 Kž
Doboj, 26.03.2026. godine

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Okružni sud u Doboju u vijeću sastavljenom od sudija Marijane Lazić Miladinović, kao predsjednika vijeća, Slavice Bambulović i Snežane Banjac Lopandić, kao članova vijeća, uz učešće višeg stručnog saradnika Nemanje Ristića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog J. N., zv. J., sin B. iz G. S. ..., opština Š., zbog krivičnog djela nasilje u porodici ili porodičnoj zajednici iz člana 190. stav (3) u vezi sa stavovima (1) i (2) Krivičnog zakonika Republike Srpske, odlučujući o žalbi okružnog javnog tužioca u Doboju protiv presude Osnovnog suda u Šamcu, broj: 90 0 K 066978 25 K od 10.10.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26.03.2026. godine donio je

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba okružnog javnog tužioca u Doboju i presuda Osnovnog suda u Šamcu, broj: 90 0 K 066978 25 K od 10.10.2025. godine, se potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Šamcu, broj: 90 0 K 066978 25 K od 10.10.2025. godine, optuženi je oslobođen od optužbe da je, u vrijeme, u mjestu i na način bliže opisan u izreci te presude, učinio krivično djelo nasilje u porodici ili porodičnoj zajednici iz člana 190. stav (3) u vezi sa stavovima (1) i (2) Krivičnog zakonika Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 64/17, 104/18, 15/21, 89/21 i 73/23). Istom presudom optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka i određeno je da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude, okružni javni tužilac u Doboju, u zakonskom roku, izjavio je žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači i optuženi oglasi krivim i osudi po zakonu.

Branilac optuženog, Živan Blagojević, advokat iz Šamca, u odgovoru na žalbu je predložio da se žalba tužioca odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 320. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 53/12, 91/17, 66/18 i 15/21 - u daljem tekstu: ZKP RS) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede u daljem toku obrazloženja.

Prvostepeni sud je ocjenom svih provedenih dokaza utvrdio da ničim nije dokazano da je optuženi prijetnjom da će napasti na život drskim ponašanjem ugrozio spokojstvo i

tjelesni integritet svoje supruge M. N., u prisustvu njihove maloljetne djece, te oštećenoj zadao više udaraca u predjelu glave, usljed čega su djeca počela da plaču i vrište, što mu se optužnim aktom stavlja na teret. Sud je zaključio da nema neposrednih očevidaca događaja koji bi potvrdili činjenične navode iz optužnice da je optuženi zadao udarce oštećenoj odnosno pred djecom uz držanje lovačke puške uputio prijetnje da će je ubiti.

Prema navodima žalbe prvostepeni sud je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka jer nije sa jednakom pažnjom utvrđivao činjenice koje terete optuženog u odnosu na one koje mu idu u korist, kao i to da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i posljedično tome izveo pogrešan zaključak da djelo nije dokazano, pri tom zanemarujući navode iz iskaza saslušanih policijskih službenika i navode iz službene zabilješke, kao i navode vještaka medicinske struke dr Dalibora Nedića o načinu nastanka predmetnih tjelesnih povreda oštećene.

Ispitujući sve navode žalbe ovaj sud smatra da žalba ne može dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Naime, po ocjeni ovog suda, a suprotno žalbenim tvrdnjama, obrazloženje pobijane presude sadrži analizu i kritičku ocjenu svih izvedenih dokaza, uključujući i razloge iz kojih se jasno vidi zašto je sud prihvatio provedene dokaze kao osnov za utvrđenje odlučnih činjenica. Ti razlozi, po ocjeni ovog suda, u potpunosti obesnažuju tvrdnje žalioaca da prvostepeni sud nije sa jednakom pažnjom utvrđivao činjenice koje terete optuženog u odnosu na one koje mu idu u korist. Zaključak suda da djelo nije dokazano ne proizilazi iz nejednake ocjene dokaza nego iz odsustva dokaza koji bi potvrdili odlučnu činjenicu o krivici optuženog.

Ovaj sud cijeni da su u potpunosti ispravni zaključci prvostepenog suda da nema čvrstih i ubjedljivih dokaza da je upravo optuženi preduzeo radnje u kojima se stiču obilježja predmetnog krivičnog djela. To iz razloga jer se optuženi branio ćutanjem, a oštećena, kao supruga optuženog, koristila se svojim pravom da kao privilegovani svjedok ne svjedoči, čime je izostala mogućnost da oni kao jedini očevici i istovremeno, po navodima optužbe, učesnici kritičnog događaja potvrde ono što se optužnom stavlja na teret.

Stoga bi bilo nezakonito koristiti iskaze policijskih službenika, koji su praktično prepričavali ono što im je navela oštećena kada su po njenoj prijavi došli na lice mjesta, odnosno kada su je saslušavali u policijskoj stanici, jer se oštećena na glavnom pretresu koristila svojim pravom da ne svjedoči, a pri tom policijski službenici nisu ni bili očevici događaja da bi mogli da potvrde činjenice koje su u ovom slučaju od odlučnog značaja za utvrđivanje krivice optuženog. Svjedok policijski službenik D. J. na glavnom pretresu je samo potvrdio da su prilikom pretresa porodične kuće optuženog i oštećene pronašli municiju, a da su pušku pronašli naknadno van kuće, dok je drugi policijski službenik D. D., koji je po prijavi oštećene izašao na lice mjesta, na glavnom pretresu samo izjavio da misli da je tokom izlaska na lice mjesta kod oštećene uočio povrede na licu i da su tom prilikom zvali hitnu. Dakle, što se tiče iskaza tih svjedoka, nijedan od njih nije mogao da potvrdi na koji način su nastale povrede na licu oštećene, niti ko je te povrede nanio, niti to da je optuženi držeći lovačku pušku oštećenoj zaprijetio da će je ubiti. Sa druge strane, službene zabilješke, kao isprave koje su sačinila ovlaštena službena lica u okviru svojih ovlaštenja, mogu biti dokaz o preduzetim radnjama policije (npr. da je obavljen uviđaj ili da je neko priveden), ali ne i kao direktni dokaz o krivici zasnovan na sadržaju izjave osumnjičenog ili svjedoka, a posebno ne na izjavama optuženog koji se brani ćutanjem i privilegovanog svjedoka koji je odbio da svjedoči na glavnom pretresu. Isto tako i nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke dr Dalibora

Nedića jeste dokaz o zadobijenim povredama oštećene, vrsti i težini i mogućem nastanku tih povreda, međutim ni on ne može potvrditi verziju krivičnog događaja koji se optužnim aktom optuženom stavlja na teret. Dakle, izvedeni dokazi tužilaštva upućuju na to da su oštećenoj kritične prilike nanesene lake tjelesne povrede, dok ostali dokazi imaju kvalitet indicija, ali nikako ne mogu biti dokazi na temelju kojih bi se zasnovalo čvrsto uvjerenje koje je potrebno da bi se utvrdila krivica optuženog.

Dokazivanje putem indicija je moguće pod uslovom da indicije moraju djelovati kao čvrsto zatvoreni krug koji dozvoljava samo jedan opravdan zaključak u odnosu na relevantnu činjenicu, te da objektivno isključuju mogućnost bilo kakvog drugog zaključka u odnosu na istu činjenicu. Činjenice na koje ukazuje tužilac čine snažne indicije koje međutim, ne čine zatvoreni krug koji upućuje na samo jedan zaključak, a to je da je optuženi postupio prema oštećenoj na način opisan u izreci pobijane presude, pa je i po ocjeni ovoga suda pravilno prvostepeni sud ove činjenice posmatrao u svjetlu pravila *in dubio pro reo* iz člana 3. stav (2) ZKP RS, odnosno u korist optuženog.

To su razlozi zbog kojih je ovaj sud, na osnovu člana 327. ZKP RS, žalbu tužioca odbio kao neosnovanu.

Zapisničar
Nemanja Ristić

Predsjednik vijeća
Marijana Lazić Miladinović

Tačnost otpravka ovjerava
Šef sudske pisarnice
Dragana Damjanić Jevtić